

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci, rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Šnejdrovou, Ph.D., v právní věci žalobkyně **M. S.**, trvale bytem v Z., M. nám. 510/6, adresa pro doručování: Z., S. 3, zastoupené obecným zmocněncem PhDr. Václavem Kopou, bytem v Šumperku, Lidická 56, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení** se sídlem Praha 5, Křížová 25, k žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 5. 2014, č. j. 565 104 0901/315-AT, **o nároku na invalidní důchod,**

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalované, kterým byly zamítnuty její námitky a potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 21. 3. 2014, jímž jí byla zamítnuta žádost o invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 38 písm. a) zákona

č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, neboť nezískala potřebnou dobu pojištění pro vznik nároku na tento důchod.

Žalobkyně namítá, že potřebnou dobu pojištění nesplnila z důvodu dlouhodobých zdravotních potíží, pro něž nebyla schopna jakékoli pracovní činnosti. Domnívá se, že je postižena tím, že se jí v plném rozsahu nezapočítává doba, po kterou byla v evidenci úřadu práce. Přestože tedy byla uznána invalidní ve III. stupni, nemůže kvůli této tvrdosti zákona invalidní důchod pobírat. Žádá soud o navýšení potřebné doby pojištění tak, aby mohla invalidní důchod pobírat.

Žalovaná považuje žalobu za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí. Žalovaná k žalobě uvedla, že žalobkyni započítala veškerou dobu pojištění podle dokladů založených v centrální evidenci, jinou dobu pojištění žalobkyně neprokázala a ani nenamítá, že by jí určitá doba pojištění nebyla započtena. Žalobkyně byla uznána invalidní od 27. 12. 2013. Před tímto datem nezískala v posledních 10 letech potřebných pět let pojištění, ani v posledních 20 letech 10 roků pojištění. Nesplňuje tak jednu ze zákonných podmínek nároku na invalidní důchod.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně požádala dne 30. 12. 2013 o přiznání invalidního důchodu. Na základě této žádosti byl posouzen její zdravotní stav. Žalobkyně byla lékařem Okresní správy sociálního zabezpečení shledána ode dne 27. 12. 2013 invalidní, a to ve třetím stupni, neboť její pracovní schopnost poklesla v důsledku dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu o 75%. Tyto závěry byly potvrzeny také lékařem žalované. Rozhodnutím ze dne 21. 3. 2014, č. j. 565 104 0901, jí však byla žádost o invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, zamítnuta, neboť v rozhodném období od 27. 12. 2003 do 26. 12. 2013 získala pouze 2 roky a 6 dní pojištění a v době od 27. 12. 1993 do 26. 12. 2013 pouze 6 roků a 87 dní pojištění. Žalovaný k tomu dále uvedl, že dobu vedení v evidenci úřadu práce po 31. 12. 1995 jako uchazeče o zaměstnání, po kterou žalobkyni nenáleželo hmotné zabezpečení nebo podpora v nezaměstnanosti anebo podpora při rekvalifikaci, lze hodnotit před dovršením věku 55 let nejvýše v rozsahu jednoho roku před vznikem nároku na důchod. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala námitky, v nichž uvedla, že její zdravotní stav jí nedovoluje vykonávat jakékoli zaměstnání. Žalovaná dne 12. 5. 2014 rozhodla tak, jak je výše uvedeno. V odůvodnění se ztotožnila se závěry obsaženými v předchozím rozhodnutí, k nimž doplnila, že co se týče evidence žalobkyně jako uchazečky o zaměstnání, byla jí započtena maximální možná doba v rozsahu jednoho roku před vznikem invalidity, a to od 1. 4. 1996 do 31. 3. 1997, dále byla hodnocena doba, po kterou byla vedena v evidenci úřadu práce jako uchazečka o zaměstnání bez pobírání podpory v nezaměstnanosti nebo podpory při rekvalifikaci od 30. 3. 2011 do 20. 4. 2011 a od 5. 12. 2011 do 5. 2. 2012.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle ustanovení § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, pojištěnec má nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let nebo důchodového věku, je-li důchodový věk vyšší než 65 let, a stal se invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku.

Podle ustanovení § 40 odst. 1 písm. f) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod činí u pojištěnce ve věku nad 28 let pět roků. Podle odst. 2 téhož ustanovení potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod se zjišťuje z období před vznikem invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních deseti roků před vznikem invalidity. U pojištěnce staršího 38 let se podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity; potřebná doba pojištění činí přitom 10 roků. Podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv období deseti roků dokončeném po vzniku invalidity; u pojištěnce mladšího 24 let činí přitom potřebná doba pojištění dva roky.

Podle ustanovení § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, jsou pojištění při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně účastny dále osoby vedené v evidenci Úřadu práce České republiky - krajské pobočky, popřípadě pobočky pro hlavní město Prahu (dále jen „krajská pobočka Úřadu práce“) jako uchazeči o zaměstnání po dobu, po kterou jim náleží podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci, a v rozsahu nejvýše 3 let též po dobu, po kterou jim tato podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci nenáleží, s tím, že tato doba 3 let se zjišťuje zpětně ode dne vzniku nároku na důchod, doba, po kterou podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci nenáležela před dosažením věku 55 let, se do ní započítává v rozsahu nejvýše 1 roku, a nezapočítává se do ní jiná náhradní doba pojištění nebo doba pojištění, které se kryjí s dobou, po kterou je osoba vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání; za dobu, po kterou náleží podpora v nezaměstnanosti, se přitom považuje též doba, po kterou se podpora v nezaměstnanosti neposkytuje z důvodu, že osobě vedené v evidenci uchazečů o zaměstnání přísluší odstupné, odbytné nebo odchodné.

Podle ustanovení § 4 odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, Ministr práce a sociálních věcí může odstraňovat tvrdosti, které by se vyskytly při provádění sociálního zabezpečení, a může pověřit správy sociálního zabezpečení, aby odstraňovaly tvrdosti v jednotlivých případech.

Podle ustanovení § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Žalobkyně žalobou žádá soud o navýšení potřebné doby pojištění tak, aby mohla invalidní důchod pobírat. Sama uvádí, že invalidní důchod přes svou invaliditu nepobírá pro tvrdost zákona, kterou spatřuje v tom, že jí není započítána v plném rozsahu doba, po kterou byla v evidenci úřadu práce. Krajský soud uzavírá, že soudu není dána zákonem pravomoc odstraňovat tvrdost zákona. Soud je v souladu s ustanovením § 65 odst. 1 s.ř.s. oprávněn posuzovat pouze zákonnost rozhodnutí správního orgánu, nepřísluší mu odstraňování tvrdosti zákona. Tvrdost zákona při provádění sociálního zabezpečení může odstraňovat podle ustanovení § 4 zákona č. 582/1991 Sb. Ministr práce a sociálních věcí, případně tento může pověřit správy sociálního zabezpečení, aby odstraňovaly tvrdosti v jednotlivých případech. Na tento postup není právní nárok.

Žalovaná není oprávněna přihlížet při rozhodování o dávce důchodového pojištění k jiným hlediskům, než která stanoví zákon o důchodovém pojištění. Podmínkou pro přiznání nároku na invalidní důchod je podle ustanovení § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. nejen vznik invalidity (kterou žalobkyně splnila), ale i získání potřebné doby pojištění v rozsahu podle ustanovení § 40 zákona č. 155/1995 Sb. Krajský soud uzavírá, že žalovaná postupovala zcela v souladu s ustanovením § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., pokud žalobkyni pro dobu pojištění zohlednila dobu, po kterou byla žalobkyně vedena jako uchazečka o zaměstnání v evidenci úřadu práce bez podpory v nezaměstnanosti nebo podpory při rekvalifikaci, pouze v rozsahu jednoho roku, což je maximální možná doba, kterou lze podle tohoto ustanovení pro dobu pojištění před dosažením věku 55 let započíst. Soud tuto potřebnou dobu z výše uvedených důvodů nad rámec zákona navýšit nemůže.

Krajský soud proto shledal žalobu nedůvodnou a podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

Soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně nebyla úspěšná a žalovaná nemá právo na náhradu nákladů ze zákona (§ 60 odst. 1, 2 s.ř.s. a § 118d odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. v plat.znění).

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotovení u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodu uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnuto doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci dne 3. února 2015

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D. v. r.
samosoudkyně